

23. DAN CAMINA

Utrujenost

Četrtek, 14. septembra 2017

Pod zadnjim resnejšim vzponom na caminu leži mestece Villafranca del Bierzo [viljafránka del bjérso]. Po oblačnem dopoldnevu zunaj sije prijazno toplo sonce, a ker je spet začel vleči mrzli zahodnik, je šumenje trepetlik veliko prijetneje poslušati zavit v spalno vrečo in s knjigo v roki. *Tek za zmajem* v angleščini sem izbrskal med par knjigami, ki so jih tu pustili očitno angleško govoreči romarji. Prija mi. Prebral bom sicer zelo malo in knjigo bom seveda pustil tu, toda zelo mi prija, da spet lahko berem. Pomirja me, vključno z vetrom, ki se podi okoli voglov. To danes potrebujem, ker se moram malce umiriti od stalnega premikanja, stalnega ugotavljanja, načrtovanja, tuhtanja, soočanja s samim seboj in s svojimi napakami.

Ne bi si mislil, da bom to kdaj zapisal, toda poti je včasih tudi preveč. Prehodili smo že šeststo kilometrov in poleg mojega srca je utrujeno, globoko utrujeno tudi moje telo. Ko se zjutraj zbudim, se mi zdi, da spanca ni bilo dovolj niti za začetek. In prvi koraki, tisti še v temi, so zadnje dni, kot da bi hodil v snu.

Danes je težko živeti z menoj. Nekoliko slabe volje sem in morda je tako tudi zato, ker imam že vsega dovolj. Utrujen sem. Veliko stvari me moti, hkrati pa nimam moči, da bi se še naprej stalno soočal s težkimi stvarmi, s svojo resničnostjo, ki je težja

od te dolge poti in ki še vedno in vedno bolj mezi iz mene kakor kri iz rane.

»Prišli so na kraj z imenom Getsemani, in Jezus je rekel svojim učencem: »Sedíte tukaj, dokler bom molil!« S seboj je vzel Petra, Jakoba in Janeza. Osupnil je od groze in začel trepetati. Rekel jim je: »Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in bedite!« In šel je malo naprej, se vrgel na tla in molil, da bi šla, če je mogoče, ta ura mimo njega. Govoril je: »Aba, Oče, tebi je vse mogoče! Daj, da gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar ti!« Nato je šel in ugotovil, da spijo. Petru je rekel: »Simon, spiš? Nisi mogel eno uro ostati buden? Bedite in molíte, da ne pridete v skušnjava! Duh je sicer voljan, a meso je slabo.« Spet je odšel in molil z istimi besedami. In ko se je vrnil, je spet odkril, da spijo. Njihove oči so bile težke in niso vedeli, kaj bi mu odgovorili« (Mr 14,32-40).

Zdi se mi, da se tu, na tem kraju, ki je moj Getsemani, moj trenutek, ko odkrijem, da kakor Jakob nemočen s svojo človeškostjo spim in dremam, končuje moje potovanje in začenja moje romanje. Ko ne samo rečem, ampak se tudi počutim tako: da ne morem več. Preveč je to romanje zame, preveč, in drznil sem si biti preveč drzen in preveč ponosen pred svojim življenjem, ki ga sam ne morem dokončati. Ne morem več.

A jutri grem naprej.

Marija, ko me popade utrujenost in naveličanost, bodi tu in nikamor ne pojdi. Da imam komu potožiti breme, da imam komu jokati, da se ob tvojem poslušanju prebijem do smisla. Bodi tu, da bom lahko spet vstal in šel naprej, pa četudi pod križ. Amen.